

Příloha 8

Příběh O zoubčku, který se ztratil

Když se narodí malinký človíček a je úplně jedno, jestli je to holčička nebo chlapeček, nemá v pusince ani jeden zoubek. Ale to se jenom tak zdá. Je to jako když někdo, kdo neumí hledat houby, se podívá v lese doprava a rychle zase zprava doleva a hned prohlásí, že houby nerostou, protože on žádné neviděl. Jenomže zkušený houbař si klekne, pohladí jemně mech a řekne: „*Ale, ale, copak se nám to tady pod tím mechem klube?*“ Odhrne mech a najde tam celou hříbkovou rodinku. No a tak je to i se zoubky u miminka. Maminka lehounce sáhne prstíkem miminku na dásničku a řekne: „*A jéje, budou se nám klubat zoubčky, ty dásničky jsou nějak tvrdé.*“ A má pravdu. Za krátký čas vykoukne jeden zoubek, hned potom druhý – jsou to ty přední zuby. No a tihle dva se v pusince trochu porozhlédnou, a když se jim tam líbí, dají těm ostatním znamení a ty potom začnou z dásniček vyskakovat jeden za druhým, jako o závod. Pro miminko je to někdy velké překvapení a často v noci i trochu pláče, protože jak zoubky rostou, tak ho to v pusince trochu svědí. Po čase jsou už ale všechny zuby v pusince.

Z miminka se mezitím stane malé děťátko, a když se zasměje, ukáže nám pěkné bílé zoubky, kterých je tolik, že máte pocit, že se už do té pusinky nevejde ani jazyk. To se potom takovému děťátku papá! To už nemusí jíst jenom kašičky, ale ukousne i pořádný kus mrkve, jablíčka a já ani nevím, co všechno mají zoubky rády. Víím ale, co rády nemají. Bonbónky, dortíčky, lízátko, no většinou to, co by bříško nejraději papalo od rána do večera.

Ale tak už to v životě bývá, že člověk a stejně i zoubek mají na světě nepřátele. Proto musí děti malým zoubkům proti jejich nepřítelům pomáhat. Po každém jídle, které zoubky nemají rády, je třeba je vyčistit. Nejméně však ráno a večer.

Poslechněte si teď pohádku o jednom chlapečkovi, který se jmenoval Tomáš, ale protože byl ještě hodně malý, tak mu maminka, tatínek i starší sestřička Žanetka říkali Tomík. Tenhleten Tomík si skoro nečistil zoubky. Marně mu jeho sestřička Žanetka, která už byla mnohem rozumnější, říkala: „*Tomíku, musíš si čistit zoubky. Já jsem je v noci slyšela, jak pláčou. Moc špatně se jim u tebe spinká, jdi si je vyčistit.*“ Ale kdepak by Tomík poslechl. Ten si dokonce, když šel spát a maminka se nedívala, vzal i do postele lízátko. Kolikrát se stalo, že usnul s lízátkem v puse. To byl ale vrchol. Jednoho dne se probudil a všimnul si, že když chtěl říci slovo, kde bylo písmenko f, například fouká, fičí, fňuká, fujara, Franta, vůbec mu to nešlo. Místo toho, aby řádně vyslovil písmenko f, to vypadalo, jako když fouká do horkého čaje nebo do polívky. Aby ne. Bez předního zubu písmenko f těžko vyslovíte. No a právě ten přední zub Tomáškoví chyběl. Přes noc se zkrátka ztratil. Marně ho hledal pod peřinou, pod postelí, na nočním stolku, na koberci i pod kobercem – zub nikde nebyl.

„*Já asi vím, čím to je,*“ povídá Žanetka Tomíkovi. „*Na tebe se asi ten zoubek rozzlobil, že ses o něj nestaral, a možná utekl k jinému chlapečkovi do jiné pusinky.*“ Uvažovala celkem rozumně Žanetka. „*Tak ať, já ho nepotřebuji. Podívej! Já jich mám ještě dost,*“ povídá celkem lehkomyšlně Tomík a ukázal pusinku, kde opravdu chyběl jenom jeden zub. To však ještě nevěděl, že to není tak úplně pravda. Zoubek mu totiž moc chyběl. Když si chtěl ukousnout třeba kousek jablíčka, musely tu práci udělat za chybějící zub jiné zuby, a to nebylo lehké. Musel pusinkou různě kroutit a stalo se někdy, že to bez chybějícího zoubku ani nešlo ukousnout. Hodně se s tím natrápil a litoval, že se špatně o zoubek staral a ten mu utekl. Naštěstí to byl zoubek, kterému říkáme mléčný, a ten máme v puse jenom na čas. A tak po čase vyrostl Tomíkovi nový zub, pořádný silák, o kterého se už pečlivě staral, protože si dobře pamatoval, jak se bez zubu trápil, a nechtěl, aby se to opakovalo i s tím novým.

No, a jestli, děti, vám tuhle pohádku čte maminka na dobrou noc a vy už chcete jít spát a nemáte vyčištěné zuby, tak se bojím, aby vám v noci také nějaký z pusy neutekl.

Ten, kdo si před spaním zuby vyčistil, může být klidný. Ráno v pusince nebude žádný chybět, protože se mají u vás dobře. A to je dobře.